

INTERVIU

À la recherche du temps perdu. **Interviu cu domnul** **Yavuz Aydin, judecător** **din Turcia refugiat** **în Uniunea Europeană**

1. Este evident că magistrații amenințați permanent cu eliberarea din funcție sau arestarea nu pot judeca în mod independent și imparțial. Aveți încredere în instanțele judecătorești din Turcia?

Nu este ușor să răspunzi la această întrebare fără a pune problema independenței sistemului judiciar din Turcia, în contextul său cultural și istoric. În istoria sa de 96 de ani, Turcia a trecut prin vremuri grele în drumul către democrație. Loviturile de stat militare din anii 1960 și 1980, precum și intervenția militară indirectă din 1971, constituie cele mai grele momente ale democrației constituționale și ale separării puterilor în stat. Dar nici măcar în acele vremuri, judecătorii nu erau supuși unor astfel de destituiri. Spre exemplu, după lovitura sângeroasă și perfidă din anul 1980, numărul judecătorilor și procurorilor supuși procedurilor administrative sau judiciare a fost de numai 47, iar un număr total de 120 de cadre universitare au fost concediate. Astăzi vorbim despre 4.500 de judecători și procurori (dintre care 2.500 au fost arestați) și aproximativ 6.000 de cadre universitare care au fost concediate nelegal. În timp ce 31 de

jurnaliști au fost arestați după lovitura de stat militară din 1980, primindu-se eticheta statului drept "cea mai mare închisoare pentru jurnaliștii din lume", acest număr a ajuns la 300



Am observat, încă din anul 2000, din diferite unghiuri - ca judecător stagiar, judecător-raportor, diplomat și, în cele din urmă, ca judecător efectiv - că justiția nu era încă perfectă în Turcia. După cum am spus, am avut ocazia să văd cel mai probabil cele mai bune momente ale sistemului judiciar turc, care nu au durat mai mult de doi sau trei ani - între 2010 și 2013. Chiar și atunci, sistemul judiciar era văzut ca un instrument sau o unealtă de a-i aduce pe disidenți la tăcere, într-o oarecare măsură, dar situația nu a fost niciodată atât de rea și de mizerabilă în întreaga istorie a Republicii Turcia. Astfel, într-o țară în care aproximativ o treime dintre judecători și procurori (4.500 din 15.000, câți erau în iulie 2016) au fost concediați și mai mult de jumătate din ei au fost arestați nelegal, nu mai putem

vorbi despre justiție. Firește, această brutalitate și acest arbitrar au avut și au încă un efect de diminuare a curajului și atitudinii colegilor rămași. Mai mult, unii judecători au fost arestați numai pentru că au refuzat să-i aresteze pe colegii lor sau au pronunțat hotărâri în mare măsură legale în fazele de judecată ale cauzelor. În acest moment, trebuie remarcat faptul că Înalțul Consiliu al Judecătorilor și Procurorilor (HCJP), condus de Guvern, a desemnat deja instanțele penale care soluționează infracțiunile grave și, în special, completele penale cu judecători de pace, singurii ce pot emite mandate de arestare, bloca accesul la anumite site-uri web, dispune înghețarea bunurilor etc. Ca indicator interesant, chiar și numărul judecătorilor de pace din materie penală, eliberați din funcție după iulie 2016, spune foarte mult. În timp ce, la 16 iulie 2016, existau 2.745 de judecători și procurori în prima listă de destituiri, doar 3 dintre aceștia erau judecători de pace (din 719 în total). Restul de 716 au fost cei ce au emis mandate pentru arestarea a peste 80.000 de persoane (inclusiv a 2.500 de colegi), sub pretextul acuzațiilor legate de terorism, în ultimii doi ani și jumătate. Numărul celor reținuți de procurori, în același context, a depășit 140.000. În primele șase luni de "stare de urgență", mulți dintre acești oameni au fost deținuți în condiții necorespunzătoare o perioadă de până la 30 de zile, fără acces la judecător și un interval de 5 zile fără a lua legătura cu un avocat.

Între altele, ar trebui menționat și rolul Curții Constituționale. Judecătorii săi au semnat în unanimitate decizia de destituire a doi membri ai Curții Constituționale, în două săptămâni, bazată pe acuzația neîntemeiată de "a fi membri ai unei organizații sau structuri/entități teroriste". Aceiași membri ai Curții Constituționale – invocând supremația legii și statul de drept, desigur (!) - au hotărât că nu au competența de a revizui

legalitatea decretelor cu putere de lege emise în timpul stării de urgență. Mulțumită acestei decizii, a fost posibil și "legal" să se pronunțe în țară hotărâri ale căror efecte sunt menite să se producă și după ridicarea stării de urgență.

Deși umbrite de retorica și persecuția guvernului și a sistemului judiciar ale regimului Erdogan, ar trebui menționate aici și atitudinile de apărare. Privind la acest barbarism (inclusiv peste 500 de avocați au fost arestați), profesorul Metin Feyzioglu (decanul Asociației Barourilor din Turcia) a fost printre primele voci care au sărit în apărarea regimului Erdogan, încă de la începutul represiunii. El s-a oferit de bunăvoie să călătorească în jurul lumii pentru a-și convinge omologii față de "necesitatea" și "legalitatea" măsurilor luate în țară. Când decanul Baroului de la Istanbul a făcut declarații privind refuzul nelegal de trimitere a avocaților pentru a-i apăra pe acuzați, același Feyzioglu l-a sprijinit, în loc să-i solicite să nu mai abuzeze de puterea sa. Mai mult, împotriva criticilor față de diplomația de tip ostatic a regimului Erdogan, bazată pe arestarea pastorului american Brunson timp de 20 de luni, el a afirmat că "Turcia este un stat democratic, guvernat de lege și având o justiție independentă, și are încredere deplină în instanțele turcești". Din acest motiv, mulți oameni nu și-au putut găsi un avocat care să îi apere. Pentru că atmosfera de teamă asupra avocaților era la fel de puternică ca și asupra judecătorilor. În această atmosferă de frică, să fii "curajos" însemna și costuri ridicate pentru plata avocaților. Deci foarte puțini dintre cei acuzați își puteau permite să plătească de cinci ori mai mulți bani acestor avocați. Prin urmare, nu numai în judecători nu mai pot avea încredere acum în Turcia. În această privință, ceea ce văd în Turcia de astăzi poate fi descris cu conceptul de "banalitate a răului", utilizat de prof. Hannah Arendt pentru a explica atitudinea

generalului Adolf Eichmann în Germania nazistă. Deoarece ceea ce vedem în retorica și actele acestor oameni este dincolo de a fi în lanțul de comandă sau în ignoranța conștiinței.

2. Noii judecători, recrutați în timp record și într-un astfel de context, pot oferi o garanție de independență și imparțialitate? Mai putem vorbi despre justiție?

La 15 iulie 2016, în Turcia existau aproximativ 15.000 de judecători și procurori. După epurare, în numai 9 luni, acest număr a urcat de la 10.000 la 16.000. Potrivit declarațiilor ministrului turc al justiției, în doar câteva luni, vor exista aproape 20.000 de judecători și procurori. Aceasta înseamnă că experiența de muncă a 50% dintre ei va fi mai mică de 3 ani. Și vorbim doar despre pregătirea și experiența profesională.

Când vine vorba despre calitatea generală a acestora, imaginea nu este mai luminoasă. Într-o țară în care epurarea disidenților a pornit de la sistemul judiciar în sine și a acoperit fiecare segment al societății ca un nor întunecat de frică, acești judecători nou recrutați nu pot îndeplini criteriile etice și morale pentru a fi judecători. Desigur, pot exista excepții, dar având în vedere prăbușirea separării puterilor și a independenței magistraturii din cauza revizuirii constituționale din 2017, criteriile de filtru și evaluare au fost concepute astfel încât să-i selecteze și să-i transforme în funcționari publici obedienți.

Când am citit recente discursuri și declarații ale președinților curților supreme din țara mea, mi-am amintit de celebra scrisoare a președintelui Curții Populare care a fost înființată în Germania din 1934, după incendierea Reichstag-ului. În scrisoarea sa, acest om îl asigură pe Führer că fiecare judecător va pronunța hotărâri luând în considerare ceea ce ar gândi și face Hitler în fiecare

caz. Numele acestui om era Roland Freisler, acum este înmormântat la Berlin, fără nume pe piatra de mormânt. Unul dintre tovarășii săi, ministrul justiției de la sfârșitul anilor 1930 (Guertner) - atunci când a destituit un judecător tânăr care s-a opus punerii în aplicare a unui decret violent al vremii - spunea: "*Dacă nu recunoașteți voința Führerului ca izvor de drept, atunci nu puteți rămâne judecător*". Cu toate acestea, oamenii își amintesc numele numai cu dezgust și rușine. Astăzi, cred că toată lumea spune din nou că "*există judecători la Berlin*".

Deci, ar fi mai mult decât să fim naivi să discutăm despre justiție în Turcia, asemănător cu multe exemple diferite în Turcia sau în alte părți ale lumii. Cu toate acestea, după cum spune un vechi proverb latin, legea doarme uneori, dar nu moare niciodată. De aceea încă îmi păstrez speranțele vii.

3. În cazul Turciei, este posibil să se vorbească despre o țară în care legea este suspendată, în care valorile democrației se îndepărtează treptat, unde vocile disidente sunt înăbușite, unde apărătorii legii, jurnaliștii, cei care doresc pacea, cei care protestează, astfel încât copiii lor să nu moară, sunt decretați drept teroriști?

Există astfel de țări în lume. Myanmar, Iran, Sudan, Ruanda din anii 1990, regiunea Xinjiang din China etc. sunt exemple care îmi vin în minte. Dar acestea nici nu pretindeau că au obținut o democrație avansată, nici nu au avut un statut de candidat la aderarea cu drepturi depline la Uniunea Europeană. Ceea ce face lucrurile diferite pentru Turcia din acest moment. Caracterul corupt al puterii neechilibrate și necontrolate este același peste tot în lume. Odată cu eșuarea încercării de lovitură de stat, Erdogan a avut cumva o scuză pentru a consolida o astfel de putere. De aceea, el a descris această

încercare drept "un dar al lui Dumnezeu", chiar în acea zi. Poate că vom putea afla în profunzime despre fundalul, detaliile și cei ce au "planificat" acest "dar" în viitor, dar realitatea este că a folosit această oportunitate mult mai eficient decât oricine se putea aștepta. Cum a făcut aceasta? Atacul împotriva judecătorilor și al justiției, în primul rând, l-a ajutat foarte mult. Poate că a citit Henric al IV-lea al lui Shakespeare, în care Dick măcelarul spunea că "*primul lucru pe care îl facem după revoluție este să omorâm toți avocații*". În poveste, el crede că avocații stau în calea revoluției planificate împreună cu Jack Spade. Din acest motiv, trebuie eliminați.

4. Au fost întreprinse diverse acțiuni împreună cu instituțiile europene și parlamentele statelor membre pentru a-și sensibiliza opinia față de situația justiției din Turcia. Este suficientă mobilizarea societății civile internaționale și a actorilor judiciari? Ce așteptați de la colegii dumneavoastră judecători din statele membre ale Uniunii Europene? Cum vă putem ajuta?

Mulți dintre liderii europeni au reacționat fără probleme la represalii și încălcări ale drepturilor omului într-o țară care negociază pentru aderarea la Uniunea Europeană. Se poate spune că negocierile de aderare cu Turcia au fost suspendate *de facto*. Dar aceasta este starea de fapt. Nu este un secret că regimul Erdogan căuta o modalitate de a scăpa de presiunea exercitată de Uniunea Europeană pentru a consolida democrația și drepturile omului, în timp ce negocia liberalizarea vizelor și uniunea vamală. Nu este surprinzător că aceasta pare să se întâmple atunci când priviți imaginea din ochii disidenților din Turcia. Mulțumesc lui Dumnezeu, există judecători la Berlin, la Paris, la Dublin, la București, la Atena, la Roma, la Bruxelles

etc. Din cauza sistemelor de verificare și echilibru stabilite, guvernele din Europa și, prin urmare, Uniunea Europeană se împotrivesc unor astfel de acte murdare. Cu toate acestea, ținând seama de creșterea rasismului și a naționalismului pe întreg continentul, mă tem că ar putea exista un fel de ignoranță în schimbul menținerii a milioane de refugiați sirieni în afara Europei.

Pe de altă parte, am văzut câteva reacții încurajatoare în zona internațională. În acest sens, MEDEL, IAJ, EAJ, J4J au făcut declarații urgente imediat după începerea arestării judecătorilor. Printre altele, am văzut și am apreciat declarația amănunțită a Forumului Judecătorilor din România. Prima reacție solidă a venit din partea Rețelei Europene a Consiliilor Judiciare (RECJ), prin suspendarea Consiliului Judecătorilor și Procurorilor (CJP) din Turcia din activitățile ENCJ. Această poziție a fost urmată și de Rețeaua Europeană de Formare Judiciară (RECJ). În acest moment, ar trebui să împărtășesc reacția unui coleg, care a stat în închisoare timp de 18 luni în Turcia și a reușit după aceea să fugă din țară. Când l-am văzut acum câteva luni, l-am întrebat dacă el și alți colegi din închisoare puteau urmări reacțiile de pe mapamond. Mi-a spus că doar ziarele pro-guvernamentale erau distribuite în penitenciar, iar unul dintre cele mai fericite momente pe care le-a avut a fost atunci când a citit rândurile care menționau "protestul judecătorilor și al avocaților italieni împotriva guvernului turc și pentru a sprijini teroriștii". Mi-a zis că aceste două rânduri, chiar și în formularea unei publicații progovernamentale care îi numea "teroriști", le-a dat speranța și puterea de a rezista. Cred că aceasta spune foarte mult.

În contextul organizațiilor internaționale și interstatale, Adunarea Parlamentară a Consiliului Europei (APCE) și Comisia de la Veneția a Consiliului

Europei, precum și Înalțul Comisar pentru Drepturile Omului (Nils Muzniesk) din cadrul Consiliului Europei au adoptat rezoluții și rapoarte promițătoare. Unii raportori speciali ai Organizației Națiunilor Unite, precum Nils Melzer, au produs rapoarte solide privind persecuțiile și tortura în închisorile din Turcia, inclusiv partea estică a țării, care vizează sute de mii de cetățeni de origine kurdă. Rapoartele Comisiei Europene cu privire la progrese (sau regrese) din noiembrie 2016 și aprilie 2018 au făcut o evaluare clară și obiectivă a arbitrarului pe parcursul acelei perioade. Human Rights Watch a publicat, de asemenea, un raport detaliat privind persecutarea judecătorilor din Turcia. Amnesty International a realizat, de asemenea, o treabă excelentă pentru a fi vocea tuturor oamenilor tăcuți din Turcia. Au fost și reacții frustrante. Spre exemplu, rapoartele și declarațiile Parlamentului European (PE), inclusiv cele ale lui Kati Piri (deputat european), care este raportorul pentru Turcia, păreau să evite să menționeze judecătorii drept victime ale brutalității în Turcia.

Din păcate, principala sursă de frustrare în acest proces a fost Curtea Europeană a Drepturilor Omului. Ca și cum ar exista o justiție independentă sau orice alt remediu intern efectiv în Turcia de astăzi, CEDO a respins mai mult de 30.000 de plângeri depuse din iulie 2016, reținând neepuizarea căilor de atac interne. Ignorând toate argumentele din dosarele susținute de fapte, în plus față de rapoartele respectabile și credibile ale organismelor Consiliului Europei și Organizației Națiunilor Unite, precum și ale ONG-urilor internaționale, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a dovedit, prin această atitudine, că este mai degrabă o parte a problemei decât a mecanismului de soluționare.

Aceasta înseamnă că orice persoană fără slujbă și cu cariera distrusă va trebui să aștepte aproximativ 10 ani pentru a se pronunța o hotărâre la CEDO. Pentru că

trebuie să apeleze, în prealabil, la Comisia privind starea de urgență, care a reanalizat doar 3.000 din 50.000 de dosare (6%), finalizate până acum în 17 luni. Alte 85.000 de cereri încă așteaptă o decizie din partea Comisiei menționate. Cu compunerea și modul de funcționare stabilite de guvern, care sunt împotriva recomandării Comisiei de la Veneția, și cu o rată de reușită de 3%, toți cei 135.000 de petenți trebuie să aștepte mai întâi o decizie din partea acestei comisii. Apoi, vor merge la instanțele administrative, apoi la instanțele de apel, apoi la Curtea Constituțională și numai după aceea la CEDO. În mod surprinzător, Curtea de la Strasbourg încă nu a analizat plângerile formulate în temeiul articolelor 3 și 5 din Convenție, pentru care căile de atac interne au fost epuizate în ultimele 30 de luni. Acesta este, într-adevăr, un semnal de alarmă pentru curtea care a fost fondată pentru a restabili democrația și drepturile omului în Europa.

În aceste condiții, ceea ce așteaptă colegii din închisorile turcești de la tine e să ridici această problemă în fiecare împrejurare pentru a fi auzită la Strasbourg. Toate eforturile în această direcție le vor da cu siguranță puterea, speranța și curajul în lupta pentru libertate și justiție.

5. Cum puteți rezista în acest univers kafkian? Un judecător care trece printr-o astfel de experiență traumatizantă este un fel de martir.

Nu mi-aș fi imaginat niciodată că Turcia ar experimenta într-o zi o astfel de nelegalitate și un asemenea arbitrar. Deci, m-am simțit ca și cum aș fi căzut dintr-o dată într-un univers Kafkian. În primele zile, mă așteptam ca lucrurile să redevină normale, după ce am trecut prin atmosfera șocantă cauzată de moartea a 250 de oameni nevinovați și cu avioanele militare zburând deasupra Ankarei. Dimpotrivă, totul s-a înrăutățit după declararea stării de urgență și a derogării

imediate de la toate convențiile internaționale privind drepturile omului, cum ar fi Declarația Universală a Drepturilor Omului și Convenția Europeană a Drepturilor Omului. Apoi, președintele și miniștrii au jurat că-i vor face pe prizonieri să implore moartea în celulele lor, fără să mai vadă lumina zilei toată viața. Nu este ușor să pierzi tot ce ai într-o singură zi. Locul de muncă, conturile bancare, cardurile de credit, mașina, casa etc., tot ce ai a dispărut printr-o hotărâre de sechestru. Dacă ești singur, poate fi relativ mai ușor, dar soțul sau soția și copiii trăiesc, de asemenea, același șoc și aceeași pierdere împreună cu tine. Acea parte este, într-adevăr, distrugătoare și greu de îndurat. Imediat după ce m-am ascuns ca un criminal, soția mea a fost concediată oficial de la serviciu din cauza situației mele. Pașapoartele noastre au fost anulate, la fel ca ale altor 140.000 de persoane. Deci nu ni s-a dat dreptul de a trăi. Având în vedere că aproape 200.000 de persoane împărtășesc același destin, atunci când numărați și membrii familiilor, este vorba literalmente de aproape un milion de oameni condamnați la moarte civilă. Așadar, am avut noroc să putem părăsi țara, plătind ultimul nostru bănuț călăuzelor. A fost ca și când ne-am fi cumpărat libertatea. Libertatea de a trăi fără bani, dar onorabil. Deși am întâmpinat dificultăți inimaginabile în calea noastră, am ajuns ca refugiați în România, după o luptă legală în instanțe, care a durat 11 luni. Acolo, în România, am simțit cât de importante sunt o justiție și un sistem judiciar independente.

Suntem recunoscători MEDEL, asociațiilor judecătorilor din România, Amnesty International și lui Horia Șerban Ungur, care este prietenul nostru, mai degrabă, decât avocatul nostru. Nu mi-aș fi putut păstra speranța și curajul fără sprijinul lor. În cele din urmă, pot spune

că am asistat la corectitudinea și independența judecătorilor români, pe care i-am întâlnit în sălile de judecată, deși în diferite bănci. În această poveste, soția și copiii mei sunt adevărații eroi, prin încrederea pe care mi-au acordat-o și prin faptul că nu m-au lăsat singur, chiar și în cele mai îngrozitoare situații.

6. Colegii dumneavoastră judecători refuză să vorbească. Cel mai probabil, de frică. Dacă am da timpul înapoi, ați alege aceeași profesie?

Nu-i pot învinui. Nu ne putem aștepta ca toți să fie martiri în final. Având în vedere atmosfera de frică pe care o respiră împreună cu colegii care au fost arestați sau numai destituiți. După cum am menționat, unii dintre ei au refuzat să-și aresteze colegii după un timp, numai că au fost arestați imediat. Cei ce văd acest lucru se gândesc de două ori înainte de a reacționa. La sfârșitul zilei, se poate concluziona că judecătorii și procurorii din Turcia nu au fost instruiți pentru a fi Socrate, ci mai degrabă Meletus. Ei s-au gândit că trebuie să-și hrănească copiii și să tacă pentru a supraviețui. Cred că aceasta este situația pentru mulți dintre colegii judecători cu care am lucrat. Pentru că știu povestea a doi dintre colegii judecători. Îi cunosc personal pe amândoi. După încercarea de lovitură de stat nereușită, unul se afla la pupitrul judecătorului, iar celălalt în boxa acuzaților. Cel de la pupitru l-a arestat pe celălalt cu lacrimi în ochi, apoi a coborât la cel pe care l-a arestat și l-a îmbrățișat, șoptindu-i la ureche: "Iartă-mă, prietenul meu, dacă nu te arestam eu pe tine, ne arestau ei pe amândoi. Am copii de hrănit".

Vă mulțumim!

Interviu realizat de Dragoș Călin,²
judecător, Curtea de Apel București,

² E-mail profesional: dragos.calin@just.ro.

INTERVIEW:

À la recherche du temps perdu. **Interview with Yavuz Aydin,** **Turkish judge, refugee** **in the European Union**

1. Magistrates threatened with permanent impeachment and arrest obviously cannot judge independently and impartially. Do you trust in the courts from Turkey?

It's not easy to reply this question without putting the matter of judicial independence in Turkey in its cultural and historical context. In her 96-year history, Turkey went through hard times on the way she paves for democracy. To name but a few, military coups of 1960 and 1980 as well as indirect military intervention of 1971 constitute the hardest times for the constitutional democracy and separation of powers. But even during those times, judges were not subject to such a dismissal. For example, after the bloody and treacherous *coup d'état* 1980, number of judges and prosecutors subject to administrative or judicial proceedings was only 47 and a total number of 120 academics were sacked. Today, we are talking about 4500 judges/prosecutors (2500 out of which being arrested) and around 6000 academics having been illegally dismissed. Whereas 31 journalists were arrested after the military coup of 1980, being labelled as the 'largest prison for the journalists in the world', this number reached 300 after July 2016 in my beautiful country.

During the years I observed since year 2000 from different angles as a trainee judge, reporter judge, diplomat and finally as a practicing judge again, judiciary was still not perfect in



Turkey. Having said this, I have to state that I had the chance to see most probably the best times of Turkish judiciary which didn't last more than two or three years between 2010 and 2013. Even then, judiciary was seen as an instrument or as a tool to silence the dissidents to a certain extent, but the situation has never been so bad and miserable during the whole history of Turkish Republic. So, in a country where roughly one third (4500 out of 15.000 as of July 2016) judges and prosecutors were sacked and more than half thereof were arrested illegally, you cannot talk about justice anymore. Naturally, this brutality and arbitrariness had and still has a chilling effect on the courage and attitude of the remaining colleagues. Furthermore, some judges have been arrested only for refusing to arrest their colleagues or rendering relatively legal judgements during the trial phases of cases. At this point, it is worth

noting that the government-driven High Council of Judges and Prosecutors (HCJP) of the time had already designed the criminal courts dealing with aggravated crimes and especially the peace penal judgeships which were solely mandated with arrest, seizure, blocking the access to certain websites, freezing of assets, etc. As an interesting indicator, even only the number of peace penal judges dismissed after July 2016 tells a lot. While there were 2745 judges/prosecutors in the first list of dismissals on 16 July 2016, only 3 of them were peace penal judges out of 719 of them. The remaining 716 were the ones mandated with arresting more than 80.000 people (including 2500 colleagues) within the pretext of terrorism-related accusations in last two and a half year time only. Number of those detained by the prosecutors within the same context exceeded 140.000. During the first six months of 'State of Emergency', many of these people were held in improper detention conditions up to 30 days without seeing a judge and 5 days without seeing a lawyer.

Inter alia, the role of Constitutional Court should also be mentioned. Having unanimously signed the dismissal decision for two members of the Constitutional Court in two-weeks' time based on the groundless accusation of "being member of, or have relation, connection or contact with terrorist organizations or structure/entities" was not enough for them. The same members of the Constitutional Court -for the sake of rule of law and democracy of course (!)- ruled that they don't have the mandate to review the legality of the Decrees with the power of Law issued during the State of Emergency. Thanks to this decision has it been possible and "legal" to rule the country with decrees the effect of which are designed to remain even after the state of emergency.

Though shadowed by the rhetoric and persecution of Erdogan government and judiciary, the attitude of defence should also be mentioned here. Turning a blind eye to all this barbarism including more than 500 lawyers being arrested, Prof Metin Feyzioglu (Head of Turkish Bars Association) has been among the pioneering voices to defend the Erdogan regime since the crackdown began. He volunteered to travel around the world to persuade his counterparts to the "need" to and "legality" of the measures taken in the country. When the Head of Istanbul Bar Association made statements to illegally refuse sending the lawyers to defend the accused, that was the same Feyzioglu who backed him instead of calling him to stop abusing his power. Furthermore, against the criticisms in the face of hostage diplomacy of Erdogan regime based on keeping the American Pasteur Brunson under arrest for 20 months, he said "Turkey is a democratic state governed by rule of law, there is an independent judiciary in Turkey and he had full confidence in Turkish courts". For this reason, many people couldn't find a lawyer to defend himself. Because, the atmosphere of fear over the lawyers was as strong as it was for the judges. In this atmosphere of fear, being "brave" had a high cost for a few lawyers. So, very few of the accused people could afford paying around five-fold more money to these lawyers. Hence, they are not only the judges whom I can't trust in Turkey now. In this regard, what I see in today's Turkey cannot be described with the notion of "banality of evil" which was used by Prof Hannah Arendt to explain the attitude of General Adolf Eichmann in Nazi Germany. Because, what we see in the rhetoric and acts of these people is beyond being in the chain of command or conscientious ignorance.

2. The new judges, recruited in record time and in such a context, can offer any guarantee in this respect? Is it decent that we can talk more about justice?

As of 15 July 2016, there were around 15.000 judges and prosecutors in Turkey. After the purge, only in 9 months, this number climbed to 16.000 from 10.000. According to the statements of the Turkish justice minister, there will be almost 20.000 judges and prosecutors within a few months. This means that work experience of 50% of them will be less than 3 years. This aspect is only about professional background and experience.

When it comes to the overall quality of them, the picture is not brighter. In a country where eradication of dissidents started from the judiciary itself and covered every segments of society as a dark cloud of fear, these newly recruited judges cannot be expected to meet the ethical and moral criteria of being a judge. Of course, there may still be exceptions, but considering the collapse of separation of powers and judicial independence thanks to the constitutional amendment of 2017, the filtering and evaluation criteria have already been designed in a way to select and transform them to obedient civil servants.

When I read the recent speeches and statements of presidents of high courts in my country, I recall the famous letter of the President of the People's Court which was established in 1934's Germany after the Reichstag fire. In his letter, this man assures his Führer that every judge would render decisions considering what Hitler would think and do in each case. This man's name was Roland Freisler, but he is now buried in Berlin with no name on his grave stone. One of his companions, Justice Minister of late 1930s (Guertner) -when firing a young judge who resisted to implement a violent decree of the time-

was saying: *"If you cannot recognise the will of the Führer as a source of law, then you cannot remain a judge."* However, people remember their names with disgust and shame only. Today, I believe everyone says „There are judges in Berlin" again.

So, it would be more than being naive to talk about justice in Turkey today similar to many different examples in Turkey or elsewhere in the world. However, as an old Latin proverb says, the law sometime sleeps but never dies. This is why I still keep my hopes alive.

3. Is it possible to speak about a country where the law is put in brackets, where the values of democracy are progressively moving away, where the dissenting voices are stifled, where the defenders of the law, the journalists, those who wish peace, those who scream so that the children do not die, are decreed terrorists?

There are such countries in the world. Myanmar, Iran, Sudan, Rwanda of 1990s, Xinjiang (East Turkistan) region of China, etc. are the examples which come to my mind. However, they were neither claiming to achieve advanced democracy nor had a candidate status for full membership to the EU. What make things different for Turkey lies at this point. It shouldn't be omitted that corruptive character of unbalanced and unchecked power is the same all over the world. With the failed coup attempt, Erdogan somehow possessed an excuse to consolidate such a power. That is why he described this attempt as "a gift of God" on that very day. Maybe we can learn more in depth about the background, details and planners of this "gift" in future, but the reality is, he used this opportunity much more effective than anyone could expect. How did he do this? Attacking the judges and justice at first place helped him a lot in this sense. Maybe he had read

Shakespeare's Henry IV in which *Dick the Butcher* says "The first thing we do after the revolution, let's kill all the lawyers." In the story, he believes that lawyers stand in the way of their planned revolution with Jack the Spade. For that reason, they must be eliminated.

4. Various actions have been undertaken with European institutions and parliaments to raise their awareness of the situation of Turkish justice. Is the mobilization of international civil society and judicial actors sufficient? What do you expect from your fellow judges in the Member States of the European Union? How can we help you?

Many of the European leaders reacted smoothly to the crackdown and mass breaches of human rights in a country negotiating for full membership to the EU. One may say, the accession negotiations were de facto suspended with Turkey already. But that is the point actually. Because, it was not a secret that Erdogan regime was seeking a way to get rid of pressure from the EU to strengthen democracy and human rights while negotiating for visa liberalization and upgraded customs union. Not surprisingly, this is more or less what seems to be happening when you look at the picture from the dissidents' eyes of Turkey. Thanks God, there are judges in Berlin, Paris, Dublin, Bucharest, Athens, Rome, Brussels, etc. Owing to the established checks and balances system, the governments of Europe and hence the EU are resisting to such a dirty deal. However, taking into account the rising racism and nationalism throughout the continent, I fear there may be a kind of ignorance in return for keeping millions of Syrian refugees out of Europe.

On the other hand, we saw some encouraging reactions in international area. In this sense, MEDEL, IAJ, EAJ, J4J

made urgent statements immediately after the arrests of judges began. Among others, I saw and appreciated the thorough statement of Romanian Judges Forum. The first solid reaction came from European Network of Councils for the Judiciary (ENCJ) with suspension of Turkish Council for Judges and Prosecutors (CJP) from ENCJ activities. This stance was followed by European Judicial Training Network (EJTN) too. At this point, I should share the reaction of a colleague who was in prison for 18 months in Turkey and managed to flee Turkey afterwards. When I saw him a few months ago, I asked if he and other colleagues in jail could follow the reactions from world. He said, only the pro-government newspapers were let in prison and one of the happiest moments they had was when they read the lines mentioning about "*the demonstration of Italian judges and lawyers to protest Turkish government and to support the terrorists*". He said those two lines even in the wordings of a pro-government paper which names us "terrorists" gave them the hope and strength to resist. I think this tells a lot.

Within the context of international and inter-state organisations, Parliamentary Assembly of Council of Europe (PACE) and Venice Commission of the CoE as well as the previous Human Rights High Commissioner (Nils Muzniesk) of the CoE adapted promising resolutions and reports. Some special rapporteurs from the UN like Nils Melzer produced sound reports regarding the persecution and torture in Turkish prisons and eastern part of the country targeting hundreds of thousands of Kurdish origin people. EU Commission's Progress (or Regress) report of November 2016 and April 2018 made a clear and objective evaluation of arbitrariness throughout that period. Human Rights Watch also published a thorough report on the persecution to

judges in Turkey. Amnesty International has also been doing a great job to be the voice of all silenced people in Turkey. There were frustrating reactions as well. For example, the reports and statements of the European Parliament (EP) including those of Kati Piri (MEP) who is the Reporter on Turkey insistently seemed to avoid mentioning the judges as victims of the brutality in Turkey.

Unfortunately, the main source of frustration in this process was the ECtHR. As if there is an independent judiciary or any other effective domestic remedy in today's Turkey, they overturned more than 30.000 cases lodged after July 2016, referring to exhaust all domestic remedies. Ignoring all the arguments in those files supported by facts in addition to respected and credible reports of CoE and UN bodies as well as international NGOs, the European Court with this attitude proved to be part of the problem rather than the solution mechanism. This means any person deprived of his/her job and career will have to wait for around 10 years to expect a decision from the ECtHR. Because, they need to go to the State of Emergency Commission which reinstated only 3.000 out of 50.000 files (6%) they concluded until now in 17 months. 85.000 more applications are still awaiting decision before the said commission. With its government-driven composition and way of functioning which are against the recommendation of the Venice Commission and with 3% success rate of reinstatement, all these 135.000 applicants now have to wait for a decision from this commission first. Then, they will go to the administrative courts, then appeal court, then Constitutional Court, and only after than to the ECtHR. Surprisingly, the Strasbourg Court still didn't consider the applications under Article 3 and 5 of the ECHR for which the domestic remedies were exhausted in last 30 months. This is indeed an alarm bell

for the court which was founded to restore democracy and human rights in Europe.

Under these circumstances, what your colleagues in Turkish prisons expect from you is raising this issue in every platform to be heard by Strasbourg. Even the efforts in this direction will for sure give them the strength to be hopeful and courageous in their fight for freedom and justice.

5. How can you resist in this Kafkian universe? A judge who goes through such a traumatic experience is a kind of martyr.

I could have never imagined Turkey would one day experience such an illegality and arbitrariness. So, it was indeed like falling into a Kafkian universe one of a sudden. During the first few days, I was expecting things to turn to normal after coming through the shocking atmosphere caused by the death of 250 innocent people and jets flying over Ankara. On the contrary, everything got worse and worse following the declaration of State of Emergency and immediate derogation from all international conventions on human rights like Universal Declaration of Human Rights and European Convention on Human Rights. Then, the President and ministers made oaths to make the prisoners beg for death in their holes without seeing the sun for a life-time. It is not easy to lose everything you have in one day. Your job, bank accounts, credit cards, car, house, etc. everything you have vanishes with a seizure decision. If you are alone, it may be relatively easier, but your spouse and children also lives the same shock and loss along with you. That part is really destroying and hard to handle. Right after me, when I was hiding like a criminal, my wife was fired from her work officially because of my situation. Our passports were cancelled just like 140.000 others. So, we were not given any right to live.

Considering almost 200.000 people share the same destiny, when you count the family members, it is literally leaving almost one million people to a civil death. So, we were lucky to be able to leave the country by paying our very last penny to the smugglers. It was like buying our freedom. Freedom to live penniless but honorable. Though we experienced unimaginable difficulties on our way, we ended up as refugees in Romania after a though legal fight at courts which lasted 11 months. There again in Romania, we felt how vital the justice and judicial independence was. We are thankful to MEDEL, Romanian Judges Association, Amnesty International and Ungur Horia Șerban who is our friend rather than lawyer. I couldn't have keep my hope and courage alive without their support. Eventually, I can say that I witnessed the fairness and independence of Romanian judges I met in court rooms though at different sides of the bench. In this story, my wife and children are the real heroes for trusting me and not leaving me on my own even in the most horrifying situations.

6. Your fellow judges refuse to speak. Most likely, for fear. If we were going to give up time, would you choose the same profession?

I can't blame them at all. You cannot expect everybody to be martyr in the end. Considering the atmosphere of fear they breathed along with the colleagues who were arrested or sacked only. As I mentioned, some of them refused to arrest their colleagues after a while and they were arrested immediately. Those who see this think twice before reacting. At the end of the day, the judges and prosecutors in Turkey were not trained as Socrates, rather like Meletus. So, they thought they needed to feed their children and keep silent in order to survive. I suppose this is the case for many of the fellow judges we worked with. Because, I know the story of two fellow judges. I know them both in person. In the wake of the failed coup attempt, one is at the bench, the other at the chair of suspect. The one at the bench arrests the other one with tears in his eye, then comes down to the one he arrested and hugs him, whispering to his ear: *"forgive me my friend, if I didn't arrest you, we would both be arrested. I have children to feed"*.

Thank you so much!

Interview conducted by
Dragoș Călin,
judge, Bucharest Court of Appeals